

[Niels Helveg Petersen]

Men dernæst er medejendomsretten også nødvendig for at støtte de indkomstpoltiske bestræbelser. Vi ved, at man ikke kan forvente nogen løntilbageholdenhed i praksis, hvis ikke man har en mulighed for at sige til dem, der er beskæftiget i virksomhederne: I får selv en andel i de værdier, som skabes i virksomhederne. Når vi har haft så svært ved at føre indkomstpoltik, er det, fordi vi savner denne del, dette instrument, i vores økonomiske politik. Derved er resultatet blevet det, det er, nemlig at virksomhedernes indtjening bliver for lav, investeringerne for lave, og beskæftigelsen svigter. Det er, fordi vi savner medejendomsretten som et led i vores økonomiske politik. Og hvad siger regeringen? De vil afvente en betænkning. De har ingen holdning til dette problem. Jeg synes, det i sig selv kan være fornuftigt at afvente den betænkning – lad os bare gøre det – men jeg synes, det er for slapt, at regeringen ikke samtidig har noget budskab til folketinget og til den danske befolkning om, hvad den derefter agter at gøre, bortset fra, som det er sagt, at man går ud fra, de vil læse betænkningen. Er der nogen politisk holdning til dette spørgsmål i den nuværende regering, som er mere forpligtende, end at man skal læse den betænkning, som man satte i værk for 1 år siden?

Et tredje område, hvor det er nødvendigt for folketinget at gennemføre lovgivning, hvis man skal være troværdig i sine indkomstpoltiske bestræbelser, er boligområdet. Vi må tilvejebringe bedre finansieringsmuligheder for nyt boligbyggeri, og vi må foretage en sanering af det bestående højrentebyggeri, som har betydelige vanskeligheder. Vi medvirker gerne hertil. Der er visse antydninger i regeringserklæringen om, at det har regeringen også tænkt sig at man skulle gøre noget ved, hvorimod jeg til min skuffelse ser, at det fornuftige forslag om indeksfinansiering af nyt boligbyggeri, som regeringen og det radikale venstre var enige om i foråret, tilsyneladende er taget af bordet. Det beklager vi.

Vi beklager også, at spørgsmålet om indgreb over for prisstigninger på jord og fast ejendom åbenbart ikke skal være lovstof for folketinget i dette efterår, forud for overenskomstforhandlingerne. Ja men hvis man skal opnå, hvad man gerne vil indkomstpoltisk med dette forslag, var det måske nok en fordel, at parterne kendte det, inden de formu-

lerede deres krav. I hvert fald ville det være en stor fordel for dette ting at vide lidt mere om, hvad dette forslag går ud på.

Det var det langsigtede, den økonomiske politik, som jeg har forsøgt at omtale, og hvor jeg finder meget lidt trøst i regeringserklæringen. Men det værste ved regeringserklæringen er måske nok, at den er så åndløs og perspektivløs. Der er ikke antydning af nogen stor sag, man vil løfte; ingen virkelig vision tegner sig, ingen holdning tegner sig på det kulturpolitiske, uddannelsespolitiske, når det drejer sig om synet på individets beskyttelse, om samfundets udvikling, demokratisering – ikke en linje. Og det er en dårlig start for en ny regering.

Vi ved, at socialdemokratiet og venstre i en række sager, som har med holdninger at gøre, ser forskelligt på sagerne, og det er jo uden videre givet, at hvis man ikke har truffet præcise aftaler, vil disse sager blive en slem belastning for regeringen, for de vil ikke kunne blive enige. Så vil sagerne blive skudt væk og ikke blive løst, og dermed er der en klar risiko for, at der i løbet af ikke særlig lang tid vil brede sig en lammelse i denne folketingssal og i regeringen, fordi man får svært ved at blive enige, når man ikke har kunnet aftale noget præcist på forhånd.

Der er én ting i regeringserklæringen, som jeg finder aldeles rystende – intet mindre. Det er, at man i august 1978 kan indgå en regeringsaftale og forhandle i ugevis og komme frem med et program, der skal løse nogle af vore problemer, uden med ét ord at antyde, hvad man har i sinde at gøre ved ungdomsarbejdsløsheden. Vi har mellem 60.000 og 70.000 unge arbejdsledige, jeg ser ikke hverken nogen indignation over det eller nogen virkelig antydning af, hvorledes man har i sinde at gribe dette fantastiske og stigende problem an. Det danske samfund slipper ikke godt fra at negligere det problem, og når regeringen ikke vil, så må vi andre. Det radikale venstre agter selv at fremsætte forslag på dette område, som for os er noget aldeles afgørende. Vi kan ikke acceptere, at tusinder og atter tusinder og flere og flere af unge må begynde deres voksne tilværelse med perioder af langvarig arbejdsløshed. Jeg forventer, at regeringen, når den får tænkt sig om, vil være med til at udforme en politik på dette